

"אילו נשלחתי לכלא רמלה, הייתי מתאבד!" אמר המפקד. מה נובע מכך לגבי הנציב?

נראה כי מעולם לא התגלה תוסר הרצינות של השמאל הישראלי בצורה כה בוטה כמו בפרשה רפי סויסה. אחרי פירסום עיקרי ה"רוח", שחובר על-ידי מבקריהמישטרה, ברורים לגמרי שני הצדדים של המטבע. מצד אחד: רפי סויסה שינה מן היסוד את רוחו של שירות בתי הסוהר, והנהיג בו גישה הומאנית ושאיפה כנה לשינוי המצב הנורא השורר בבתי הכלא. מצד שני: רפי סויסה התנהג בשורת כמו סולטאן, חיבר ד"חות מטעים ומשפצים, קידם ירדנים מקורבים, ציפצץ על הנהלים המקובלים ועשה

יחנך כי מעולם לא התגלה תוסר הרצינות של השמאל הישראלי בצורה כה בוטה כמו בפרשה רפי סויסה. אחרי פירסום עיקרי ה"רוח", שחובר על-ידי מבקריהמישטרה, ברורים לגמרי שני הצדדים של המטבע. מצד אחד: רפי סויסה שינה מן היסוד את רוחו של שירות בתי הסוהר, והנהיג בו גישה הומאנית ושאיפה כנה לשינוי המצב הנורא השורר בבתי הכלא. מצד שני: רפי סויסה התנהג בשורת כמו סולטאן, חיבר ד"חות מטעים ומשפצים, קידם ירדנים מקורבים, ציפצץ על הנהלים המקובלים ועשה

על הקמת מרכזי התיקשורת, ורפי הורי ביץ, האחראי על היסעים והובלות, אורי סביר, יועץ ראש המשלה לענייני תיקשורת, דוד כהן וריימונד לוי, אשנייה הנרסה של הרדיו והטלוויזיה, יגאל גורן ומאיר כהן, הכתבים המדוי ניים של הטלוויזיה בערבית ובעברית, ואביבה, מזכירתו של אברהם טמיר, שביקשה להצטרף לנסיעת ה-24 שעות.

אביבה, כמו כל אנשי צוות החלוץ ומומני ראשיהמשלה, היתה אורחת המשלה המצרית, החל בטיסתההינם וכלה באירוח כנית המלון פלאזה באלכסנדריה.

את חברות החלוץ, שעורה בהקמת מרכז התיקשורת כמלון סאן סטאר, ננו, קיבל. בהגיעם לאלכסנדריה, תתי אלוף מטה הגישה את המצרים. כ-5 בכוכר יצא מטוס נוסף למצריים. הפעם בווייג של ארקיע, ובתוכו 115 עיתונאים וצלמים.

בשעה 10 וחצי בכוכר יצא המטוס השלישי. היה זה מטוס חיל-האוויר, ובו ראשיהמשלה ומומניו, חברי ועדת העורכים: עידו דיסנצ'יק (מעריב), סבר פלוצקר (על המישמר), חנה זמר (דבר), משה אישון (הצופה), דב יודקובסקי (ידיעות אחרונות), אורי פורת, חיים יבין, גרעון לביארי, יוסף בראל ואדמונד סתיק (רשות השידור). "זה עניין של מסורת", אמר פורת, "להזמין את ועדת העורכים כאורחי ראשיהמשלה. בנין החיל כזה."

מי נותר בבית. פרס הזמין גם את השר עזר וייצמן, חברהכנסת דן מרידור, חברהכנסת אבא אבן, ורונן טלמור, אלמנתו של תתיאלוף אורי טלמור. האיש שטרם על המיפוי כפר-שט טאבה ואשר נפטר לפתע שבועיים לפני הפיסגה.

ביום הרביעי בכוכר יצלצל הטלפון בבית מישפחת טלמור. "שלום רוני, מדבר ראשיהמשלה!" נשמע בטלפון. רוני היתה במכוכה, "שלום, שימעון", אמרה בקול רפה. "אני רוצה להזמין אותך לטוס איתי למצריים." הודיע פרס.

לפמליית המזומנים הצטרפו גם יועי ציו, עוזריו ואנשי לישכתו של פרס: אריה שומר, סמנכ"ל לישכת ראשי המשלה, נימרוד נוביק, היועץ המשפטי של דיני, ברוך אסקרוב, עוזרו של החובר, ואריה עופרי, עוזרו של אברהם טמיר. טמיר, מנכ"ל מישרד ראשיהממי שלה, דיבר קמחי, מנכ"ל מישרדהחוז, ורובי סיבל, היועץ המישפטי של מישרדהחוז. כבר המתינו נאלכי סנרריה לשלושת המטוסים העמוסים בכבודת עיתונאים, העורכים, האורי חים, המזומנים והמצטרפים וגם כל הנהגת תנועת יחד, שירדה מצריימה. נותרו בבית: רק אנשי מחלקת מצריים של מישררהחוז.

יחסי חוץ הלך הזרז אצל העורב

שר הביטחון מודה בהשתתפות אנשי מישרדו בתערוכת-משק שנערכה ברודנות הצילית. ומי עוד השתתף בתערוכה? ררם אפריקה?

אורחי ישראל הופתעו השבוע לשי מוע, שפצצת-תבערה הושלכה אל ריכוכו של הנספח הצבאי של ישראל כסנטיאגו, בית צ'ילה. היו מי שניסו להציג את ההצתה כמיקרה, טענו שמכונת הנספח חנתה בין כלי-רכב נוספים שהוצתו באותו הרחוב.

אבל הועם שמפנים בנייהעם הצילי, המתנגדים למישר-הדמים של הורדן פיננשה, כלפי ישראל, אינו מיקרי כלל וכלל. ישראל מעורבת בנעשה בצ'ילה — וברגל — מהצד הלא-נכון. כשם שהמישכה לתמור במישטר הרצחני של הגנרל סומיה, בניק ראגווה, עד יומו האחרון, בהשניאה

מתיקרה

"ברן" ארן, חברו של ברילב בפלמ"ח ופקודו במלחמת יוסי-הכיפורים. ברן ידוע כאדם הגון וקפדן, אך לא כל-כך כאדם בעל אופקים רחבים. טענתו של ברילב: את גישתו של סויסה לנוהלים אפשר לתקן, ואילו לגישתו לאסירים אין תחליף. ברילב גם לא הסתיר את דעתו על "כנופיית השלושה" — שלושת העוזרים שעבדו במשך שנה במחיצתו של סויסה והתחזו כמקורביו. בשעה שאספו כל מיכתב ופרט אפשרי, כדי לבנות נגדו כתבי-אישום. סולטאן מירחוי, העבירות של סויסה, על פי ה"רוח", אינן קלות-יערך, אך אינן בגדר שחיתות פלילית. הן תואמות מושגים המקובלים כמדינות מיוחדות מסוימות. סויסה הכניס לשרות את אנשי שלומו, ירדיו ומקורביו — אך לא מחזיק בהם אשר התגלו ככלתי מכוששים. רובם נפלטו במהרה. הוא לקח עימו לסוירים נשים שונות מעובדות שרות-בתי-הסוהר, ואולי גם חיור אחריהן. הוא העניק הטבות שונות לאסירים ולמישפחותיהם, כראות עיניו. שלא על פי הנהלים המקובלים. הוא שיפץ ד"חות רישמיים כדי לצייד

בשרות ככתוך שלו. השאלה היא: איזה משני הצדדים של מטבע-סויסה חשוב יותר? **להתאבד ביום הראשון.** לי מרדכי וירשובסקי, איש-שינוי, ולרן כהן מר"ץ, המודנב אחריו, לא היה כל ספק: השמירה על הסדר חשובה יותר. נראה כי וירשובסקי, יליד גרמניה, נוהג על פי הכלל: לא חשוב מה אתה עושה, העיקר הוא שתעשה את זה על פי הכללים והנהלים. גם לוירשובסקי ברור, מן הסתם, שאם יורה סויסה, יבוא מקומו שוב איש מן האסכולה הישנה, שהפכה את בתי-הסוהר לגיהנום על-אדמות. נר"א כי וירשובסקי לא הודיעו השבוע, כמו רבים מאורחי ישראל, כאשר הפעו בטלוויזיה מי שהיה מפקד כלא רמלה, הגדול במדינה, אמר בפשטות: "אילו היו שולחים אותי לבית-הסוהר הזה כאשר הייתי מתאבד ביום הראשון".

בכנופיית השלושה" — שלושת עוזריו של סויסה, שקשרו קשר נגדו ואספו חומר עליו במשך השנה — במקשים להחזיר לשרות את הרפוסים הקודמים. שניים מן השלושה הם נאמניו של הנציב הקודם.

תמונה חיובית יותר. בקיצור: הוא נהג בשרות כמו שסולטאן מירחוי מתנהג בממלכתו, כשהוא מחלק מתנות ומראה את נדיבותו ביחסים אישיים, ולא כפי שמקובל בשרות ביוקרטי מסודר כמדינה מערבית. יתכן כי העימות בין סויסה לבין וירשובסקי חורג מן העימות האישית בין שני אנשים, והוא עימות בין שתי תפיסות-חיים ושיטות-מימשל, המיוצגות על-ידי ילידי-מארוקו מכאן וילידי-גרמניה מכאן. כזה, מן הסתם, ההבדל בין המלך חסן הקאנצ'לר קול, מדינת-ישראל מבוססת על נוהלי שילטון מערביים. ואין לסבול סטיות מהן. אילו היה חשש פן סויסה יתמד גם להבא במינהגיו, או אילו היה קיים חשש כי הוא אשם בפלילים וכשחיתות אישית, לא היה מנוס מסילוקו. אך כשמדובר על כיבוד נוהלים סדירים, אין ספק כי הדברים ניתנים לתיקון, מה גם שיש שרמישטרה יקהלמחצה שעינו תחיה פקחה.

המביחן האמיתי. אולם הנקודה הקובעת והמכרעת היא טבתם של אלפי האסירים הנמקים בכלא, בתנאים שהיו מביישים גם מדינה מפגרת

סויסה

בעולם השלישי. לאסירים אלה לא איכפת אם מרדכי וירשובסקי ישיג את הקפדה על כל הנהלים, כאשר הם חיים בתחתית הגיהנום. ואילו וירשובסקי, המכהן מזה שנים בוועדת-הפנים של הכנסת, לא התרגש יתר-עלה-מידה כאשר נוכח לדעת כי במשך השנים לא חל שום שיפור נמצב. נראה שהדבר לא הירר מעיניו. בשטח זה אין שום שיקול העולה על הצורך החיוני לשנות מן היסוד את המצב בכלא, את היחס לאסירים כאל בני-אנוש ואת תנאי-חיים. סויסה הוכיח בשנת כהונתו כי הוא רגיש לכך באמת ובתמים, ושאינו משלם לכך רק מס שפתיים. הוא ניגש לבצע תיקונים בפועל. משום-כך צודק השר, כאשר הוא נותן לו גיבוי מתנהג. התנאי: חזרה למישטר של הקפדה על הנהלים. בין השאר הואשם סויסה בכך שהעלים בדיווחיו מיספר של נסיונות להתאבדות בכלא, וגם את מיספר השביתות של אסירים. המיכתח האמיתי שלו הוא יכולתו להוריד בפועל את מיספר השביתות וההתאבדויות. עלי ידי סילוק הסיבות הגורמות לכך.

סבלנות. ברגע שאתה מנסה להכיע ריעה עצמאית בנושאים תנועתיים פנימיים, המנוגרת לדעתו, הוא הופך אותך לאויב ולא אומר לך אפילו "שלום!" כך נראה כהתאבדות בעיני רבים. כך גם הוא רואה את עצמו. התבטאו יותיו כנגד יריבים מבית ומחוץ בכנסת לשם דבר, וכמה מהצעותיו בכנסת הפכו לחלק מההווי הלאומי, כמו החוק לעידוד הילודה.

מהפך למהפך. אבל לפני חצי שנה התאחדו כל הכוחות המתנגדים לכהןאבידוב והצליחו להדיח אותו מראשות הסניף. כהןאבידוב, שהוא גם סגן יו"ר הכנסת, לא השלים עם המהפך הזה. הוא החל פועל לביצוע מהפך למהפך. והדבר אכן עלה בידו. זה היה אחר שביצע חריש עמוק בין מתנגדיו, והעביר את רובם לצידו. הוא עצמו החליט להישאר החק מעין הורקורים. העדיף להמליך את נאמניו, ולמען הסדר הטוב קובע עמרם אדרי, אבידוב, "לא היתה פה שום רדחה. היו פה בחירות דמוקרטיות וכשרות. אני בכלל לא מאמין שחיים נדאף לקה בליבו. עובדה שהוא הביא מיכתב מרופא פרטי ולא מבית-חולים!"

מאיר כהןאבידוב עצמו נמצא הר-חק מההמון הסואן, במכסיקו. מקורביו (המשך בעמוד 9)

נדאף ותומכיו היו משוכנעים ששיבת מועצת-הסניף אשר זומנה ליום המחרת, ושבה היה אמור להתבצע נסיון להדיחו, תבטל. לא כך סברו מאיר כהןאבידוב ואנשיו.

"הם פוצו את דלת הסניף בכוח וקיימו ישיבת-זכוק, שבה הדיחו את נדאף מתפקידו. בשעה שהיה מרותק למיטת חוליו," נזכר בזעם יוסי-טוב ("צוקי") אלקיים, מי שהיה מועמד הליכוד לראשות עיריית חיפה בבחרי רות האחרונות.

בעת הישיבה החפוזה נבחרו אנשי כהןאבידוב לראשות הסניף.

חוק הילודה. במשך 10 שנים שלט כהןאבידוב בסניף תנועת החרות בחיפה. בתקופה זו חל פיתוח במעמד חרות בעיר, דבר שמצא את ביטויו בכישלונות צורכים בבחירות המוני-ציפאליות, דווקא באותן שנים בהן עלתה קרנה של המפלגה במישור הארצי.

כל הניסיונות שנעשו להדיח את כהןאבידוב עלו בתוהו.

"הוא אדם ישר, אבל יש לו שתי מיגרעות שהורסות אותו — האימפול-סיויות הבלתי-מוסגת שלו והפיכתו של כל יריב לאויב אישי," אומר אל-קיים. "אייאפ-שעבד, איתו כל ריון רציני בנושא תנועתי פראקטי: כשי חולקים עליו, הוא הופך להיות חסר-

התעשה האווירית ומכשיר של חברת אל-אופ. כן הציגו חברות ישראליות, לא ממשלתיות, ויחידת-סמך אחת של מישרדהביטחון תמונות ודגמים."

מפלגות החתול החיפאי

האם יש לו שבע נשמות, שאחת מהן שואפת למוישרת שגריד?

מאיר כהןאבידוב היכה שוב. מי שלפני פחות משישה חודשים היה מוטל על הקרשים, אחרי נוקיאוט שנרמה היה כי חיסל אותו סופית, כאיש הקבוע בסניף תנועת החרות בחיפה, קם לתחיה, וכמיכצע שלא היה מכייש אף סנקטיון צבאי, השתלט מחדש על הסניף.

כך הצדיק כהןאבידוב את נחמן שכטר, אחד מראשי יריביו בסניף, שאמר עליו פעם: "הוא חתול בעל שבע נשמות, ואיך שלא תפיל אותו, יקום על הרגליים."

ישיבת-זכוק. הכל התחיל באחד מימי החודש שעבר, עת חיים נדאף, היו"ר הקשיש (72) של הסניף, חש מיתושים קשים בחזהו. הרופא שהובלה לביתו קבע כי יש חשש להתקף-לב, והורה לנדאף שלא לזוז ממיטתו.